

הבימה
התיאטרון הלאומי

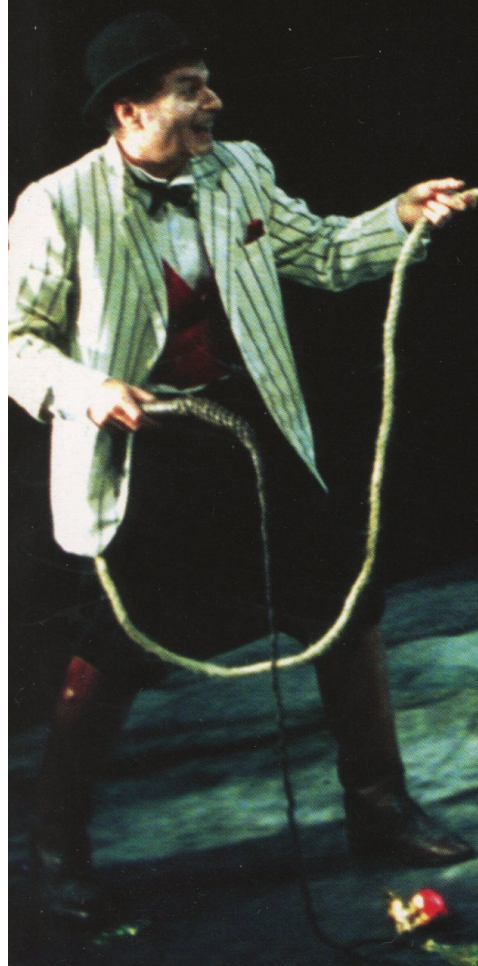
מחכים לגודו
מאת סמואל בקט

עולם שניתן להסבירו באמצעות השיקול
ההגיוני, ואם גם באורח לקוי, עולם מוכר הוא.
אולם ביקום שניטלו ממנו לפתע האשליות
והאור, חש עצמו האדם כנוכרי. עולמו - גלות
ללא תקנה, שכן משולל הוא לא רק זכרונות
של מולדת אבודה, אלא שניטלה ממנו אף
התקווה לארץ המובטחת בעתיד. הניתקות זו
שבין האדם וחיייו, השחקן ותפאורתו, היא היא
שקובעת אל נכון את תחושת האבסורדיות.

מתוך "המיתוס של סזיפוס" מאת אלבר קאמי

מחכים לגודו מאת סמואל בקט

רמי הויברגר, דב נבון

תרגום: _____ יוסף אל-דרור

בימוי: _____ אילן רונן

תפאורה ותלבושות: _____ בוקי שיף

מוסיקה: _____ ערן דינור

תאורה: _____ פליס רוס

משתתפים:

ולדימיר: _____ רמי הויברגר

אסטרגון: _____ דב נבון

פוצו: _____ שלמה בר-אבא

לאקי: _____ אייל נחמיאס

ילד: _____ גיל קזימורוב /

רן בוקסנבאום /

גיא קלר

מנהלת הפקה: רינת אריפול

עוזרת במאי: קארין סיגל

עוזרת למעצבת: אלכסנדרה נרדי

עריכת תכניה: רות טון-מנדלסון

תחקיר: יאיר ליפשיץ

צילום בחזרה: ג'ראר אלון

עיצוב והפקת תכניה: מגן חלוץ

תודות: שירלי גרובר

הצגה ראשונה: 18 ביולי 2002, אולם מסקין

משך הצגה: שעותיים ורבע, כולל הפסקה

המחזה

מערכה ראשונה

שני נוודים, אסטרגון וולאדימיר (המכונים גם גוגו ודידי), מחכים על אם הדרך, מתחת לעץ, לגודו. גודו קבע להיפגש איתם במקום זה – כך הם משוכנעים. את זמנם הם מעבירים במשחקי מלים, בהגיגים פילוסופיים, במחשבות התאבדות. הם לא לגמרי זוכרים מה אירע להם בעבר והאם כבר חיכו לגודו במקום זה. בעודם מחכים, חולפים על פניהם פוצו ולאקי. פוצו הוא אדונו של לאקי – שהיה פעם משכיל והיום משמש כסבל כנוע של פוצו, המתעלל בו. לאחר שהרביעייה מעבירה זמן מה ביחד, פוצו ולאקי עוזבים ודידי וגוגו ממשיכים לחכות. מגיע נער, שליח של גודו. הוא מודיע שגודו לא יגיע היום. אבל הוא מבטיח להגיע מחר. השניים ממשיכים לחכות.

מערכה שנייה

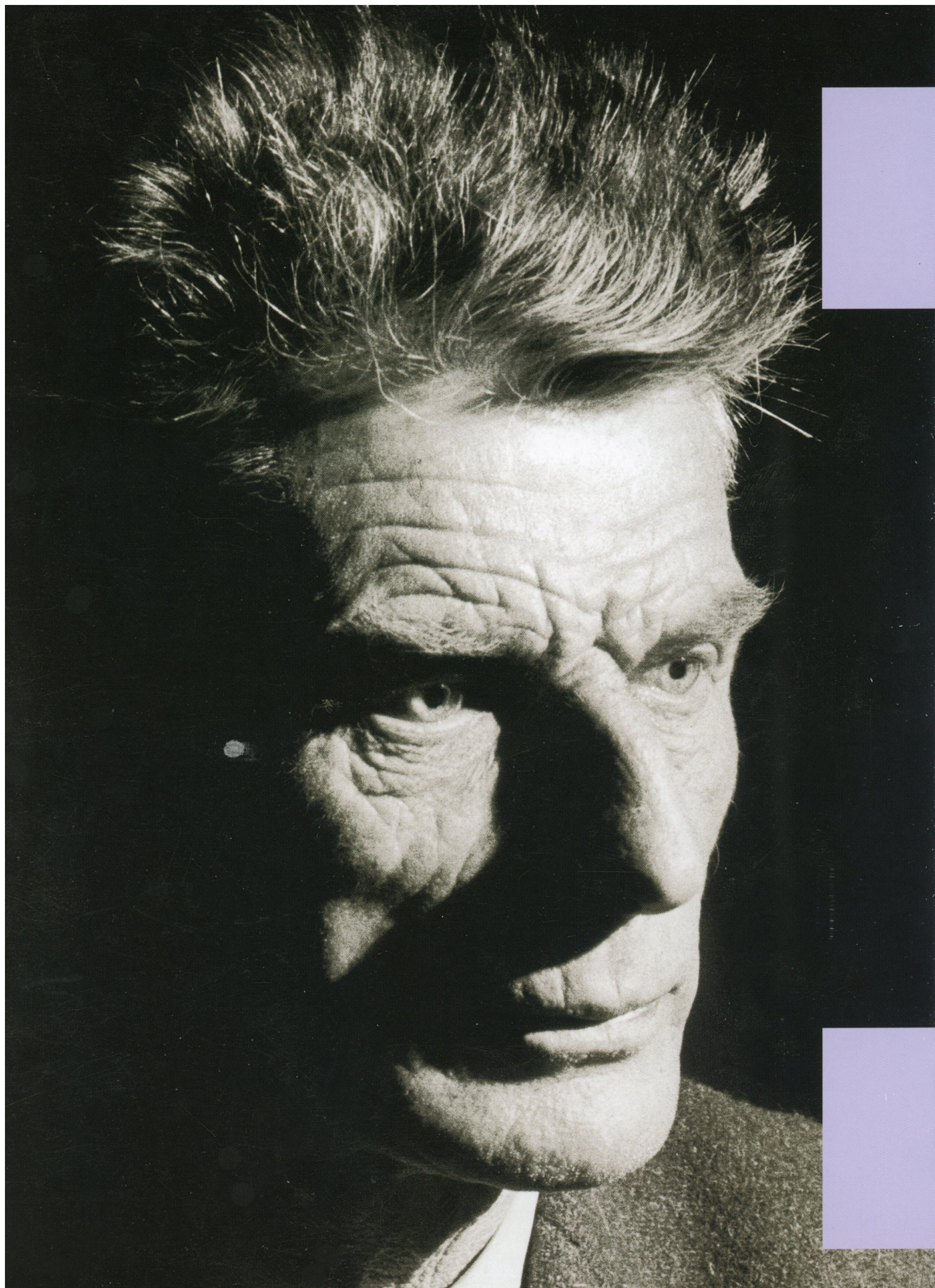
אותו מקום. דידי וגוגו ממשיכים לחכות לגודו. הם לא זוכרים אם הם היו פה אתמול. פוצו ולאקי חולפים שוב על פניהם. פוצו עכשיו עיוור. לאקי אילם. לאחר שהם עוזבים מגיע גם הנער. הוא לא זוכר שהוא פגש אותם אתמול. הוא מודיע שגודו לא יגיע היום – אבל הוא מבטיח להגיע מחר. דידי וגוגו מחליטים ללכת משם. הם לא זזים.

רמי הויברגר, דב נבון

סמואל בקט - קורות חיים

נולד בפוקסרוק, על יד דאבלין, אירלנד.	13 אפריל, 1906:
לומד שפות מודרניות ב"טריניטי קולג".	1923-1927:
יוצא לפאריס ללמד. פוגש שם את ג'יימס ג'ויס וסופרים אחרים.	1928:
מחזהו הראשון, בארודיה על המחזה "לה סיד" של המחזאי הצרפתי המפורסם פייר קורניי, מוצג בדאבלין.	1931:
נדקר על ידי סרסור בפאריס. בבית החולים מבקרת אותו סוזאן דשבידיומני, שלימים תהיה אשתו.	1937:
"מרפי", הרומאן הגמור הראשון שלו, יוצא לאור בלונדון.	1938:
פעיל בקבוצת מרי צרפתית. נמלט מפני הגסטאפו לדרום צרפת, יחד עם סוזאן.	1939-1945:
חוזר לפאריס ומתחיל לכתוב בצרפתית דרך קבע.	1946:
פרסום היצירות הספרותיות שזיכו אותו בפרסום רב, "מולוי" ו"מות מאלון".	1951:
"מחכים לגודו" יוצא לאור בצרפתית, בפאריס.	1952:
בכורה עולמית של "מחכים לגודו" בפאריס.	5 ינואר, 1953:
הוצאה לאור של "מחכים לגודו" באנגלית.	1954:
הפקה ראשונה של "מחכים לגודו" באנגליה.	1955:
"סופמשחק" - בכורה עולמית בצרפתית בלונדון.	1957:
"הטייפ האחרון של קראפ" - בכורה עולמית בלונדון.	1958:
"אח, הימים היפים".	1961:
"הלוך ושוב".	1965:
זוכה בפרס נובל לספרות.	1969:
"לא אני" - בכורה עולמית בניו יורק.	1972:
"אותה הפעם", "פסיעות" - בכורה עולמית בלונדון.	1976:
נפטר.	22 דצמבר, 1989:

מכתב מסמואל בקט

לכבוד:

מר מישל פולאק

מפיק התכנית "כניסת המחזאים"

רשות השידור

פאריס.

שלום רב,

אתה מבקש לשמוע את דעתי על "מחכים לגודו", לקראת שידור קטעים מהמחזה בתכניתך, וכך את דעותיי על תיאטרון בכלל.

אין לי דעות על תיאטרון. אני לא הולך לתיאטרון. אני לא מבין כלום בתיאטרון. אפשר להבין את זה.

מה שקשה יותר להבין, כנראה, הוא שבתנאים כאלה אדם בכל זאת יכתוב מחזה, ואחר כך יטען שגם על המחזה שלו אין לו כל דעה. למרבה הצער, זהו בדיוק מצבי.

לא כל אחד יכול לטייל הלך וחזור בין העולם הנפתח בכתיבה לזה המבוסס על משוואות רווח והפסד, כמו בטיול בין המפעל לבית הקפה הפינתי.

אינני יודע על המחזה הזה יותר ממי שיקרא אותו בתשומת לב. אינני יודע על הדמויות יותר ממה שהן אומרות, ממה שהן עושות, ממה שקורה להן. על צורתן ציינתי את המעט שבו יכולתי להבחין. הכובעים שלהן, למשל.

אינני יודע מיהו גודו. אני בוודאי לא יודע אם הוא קיים. ואני לא יודע אם הם מאמינים בכל זה, השניים שמחכים לו. שני האחרים, אלה שעוברים בסוף כל אחת משתי המערכות, זה כנראה כדי לשבור את המונוטוניות.

כל שיכולתי לדעת, הראיתי. זה לא הרבה, אבל לי זה מספיק בהחלט. אני מעז לומר שהייתי מסתפק גם בפחות.

אשר לרצון למצוא בכל זה משמעות עמוקה ורחבה יותר שאפשר לקחת הביתה אחרי המופע, יחד עם התוכנית והפופקורן - אני לא מסוגל להבין למה זה טוב. זה בטח אפשרי. אני כבר לא שם, ולעולם לא אהיה עוד. אסטרגון, ולאדימיר, פוצו, לאקי - יכולתי להכיר אותם רק קצת, רחוק מאד מהצורך להבין. אולי הם חייבים לך דין וחשבון. שיסתדרו בלעדי. אני כבר לא חייב להם כלום.

סמואל בקט

(1951)

שלמה בריאבא, רמי הויברגר, אייל נחמיאס

מתוך "תיאטרון האבסורד" מרטין אסלין (1967)

...מרביתן של אי־ההבנות שמחזות מסוג זה עדיין נתקלים בהן מצד מבקרים וכותבי סקירות תיאטרוניות, מרביתן של המבוכות שהם הסבו ואף ממשיכים להסב, מקורן בעובדה שהינם חלק ממוסכמה בימתית חדשה ומתפתחת עדיין, אשר לא הובנה על ידי הכלל ואף כמעט לא הוגדרה מעולם. מחזות הנכתבים במוסכמה חדשה זו, כאשר יישפטו בהתאם לאמות המידה של מוסכמה אחרת, בהכרח ייחשבו כמחוסרי כל־ערך וכמעשה הונאה שאין הדעת סובלת.

אם על מחזה טוב לאצור בתוכו סיפור שנבנה כהלכה – הרי למחזות אלו אין כלל סיפור או עלילה שניתן להצביע עליהם.

אם על מחזה טוב להיות בעל תימה המתבארת במלואה, כזו שנחשפת כהלכה בראשיתה ומותרת בסופה – הרי אלה נטולים, לעתים קרובות, התחלה או סיום כלשהם.

אם מחזה טוב הוא כזה הנסמך על שיחה מבריקה ודיאלוג שנון – הרי אלו מורכבים, לרוב, מפטפוטים חסרי הגיון.

אולם המחזות שאנו עוסקים בהם כאן הציבו לפנינו מטרות שונות בתכלית מאלו שעמדו לפני המחזה המסורתי ועל כן הם גם משתמשים בשיטות אחרות לחלוטין. את אלה ניתן להעריך אך ורק על פי אמות המידה של תיאטרון האבסורד...

...בתיאטרון האבסורד, ניתן לראות השתקפות של מה שנראה כהתייחסות הייצוגית האמיתית ביותר של תקופתנו.

סימנה המובהק של התייחסות זו היא התחושה, שהנה כל אותן הוודאיות וההנחות הבסיסיות, פרי דורות קודמים, אשר לא ניתנו לערעור, אלה נגוזו כולן ואינן עוד; שהן הועמדו במבחן ונמצאו לקויות; שהאמונה בהן נתקפחה משנתגלו כאשליות זולות ולעתים אף ילדותיות. שקיעתה של האמונה הדתית הוסוותה עד לסיומה של מלחמת העולם השנייה על ידי תחליפים דתיים של אמונה בקידמה, בלאומיות ובמקסמי שווא טוטליטאריים שונים. כל זה נתנפץ על ידי המלחמה...

...תחושה זו, של חרדה מטאפיסית לנוכח האבסורדיות אשר במצבו של האדם הינה, אם לנקוט לשון הכללה, נושא מחזותיהם של בקט וסופרים אחרים. אלא שהגדרתו של מה שמכונה כאן בשם תיאטרון האבסורד אינה מצד הנושא בלבד... תיאטרון האבסורד גזר על עצמו לא עוד לדון על אודות האבסורדיות במצבו של האדם; מבקש הוא להציגה בלבד בחוייתה – כלומר במונחים של דימויים בימתיים מוחשיים.

תרגום: אליקים ירון

תודות להוצאת "זמורה"

המקורות הדתיים של "מחכים לגודו"

במבט ראשון נדמה כי הדיאלוג של "מחכים לגודו", מורכב מרצף אמירות חסרות פשר והגיון פנימי – אולם למעשה, שוזר בקט בתוך דיאלוג זה שלל רמיזות מקראיות ודתיות, מתוך התנ"ך והברית החדשה, אשר מעניקות לדיאלוג ה"אבסורדי" משנה נפח ורבדים.

הדוגמא הבולטת ביותר במחזה היא הסיפור על שני הגנבים, בו דנים ידי וגו, המוזכר בברית החדשה (לוקאס, פרק כ"ג): "גם שניים אחרים, פושעים, הובלו כדי שיומתו אתו. וכשבאו אל המקום הנקרא גלגותא צלבו אותו שם עם הפושעים, אחד מימינו ואחד משמאלו... אחד הפושעים המוקעים הטיח כלפיו: "הלא אתה המשיח! הצל את עצמך ואותנו!"

השיב השני כשהוא גוער בו: "אינך ירא מאלוהים? הרי אתה נתון באותו גזר דין! אנחנו לפי הצדק, כי אנו מקבלים גמול ראוי על מה שעשינו – אבל האיש הזה לא עשה שום רע."

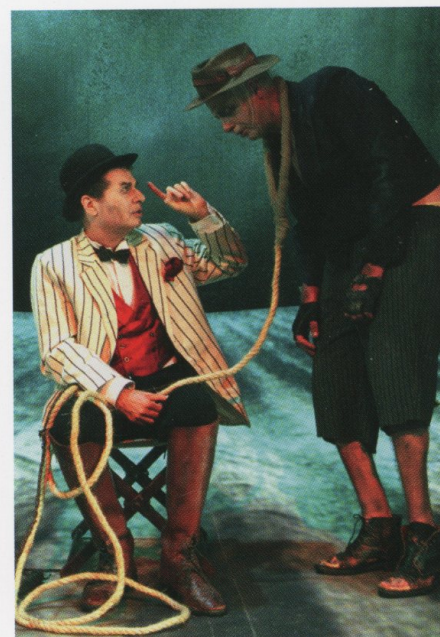
ועוד אמר: "ישוע, אנא זכור אותי כאשר תיכנס למלכותך". השיב לו ישוע: "אמן. אומר אני לך, היום תהיה אתה אתי בגן עדן." בנוגע לסיפור זה התבטא אוגוסטינוס הקדוש במשפט שהיה אהוב במיוחד על בקט: "אל תאבד תקוותכם – אחד הגנבים ניצל."

אל יגבה לבבכם – אחד הגנבים נידון לשאול תחתיות. סיפור שני הגנבים מעורר במחזה את השאלה בנוגע לשרירותיות הגורל (או האלוהים) – מדוע מתוך שני גנבים "זהים", זוכה רק אחד להינצל? ומדוע דווקא הוא? שני הגנבים יכולים להוות הקבלה לידי וגו עצמם. או לפוצו ולאקי (פוצו אף מציין שבקלות רבה הוא יכול היה להיות בנעליו של לאקי – ולהיפך). גורלם של השניים תלוי בגחמות הלב של הכוחות העליונים. קיומו של גודו, או של אלוהים, איננו מהווה נחמה – שכן האלוהים, על פי "מחכים לגודו", הוא שרירותי ומעניק מחסדיו וממכותיו ללא הגיון פנימי ברור. כך, למשל, לא ברור מדוע נוטה גודו חסד לנער, השליח שלו – אולם מכה את אחיו. עובדת היות הנער ואחיו רועי צאן מזכירה לנו את סיפור קין והבל (בראשית ב'). גם שם החסד המוענק להבל והנמנע מקין על ידי האל, מוענק ונמנע בשרירותיות לא מוסברת:

"והאדם ידע את חוה אשתו, ותהר ותלד את קין. ותאמר: קניתי איש את ה'. ותוסף ללדת את אחיו את הבל ויהי הבל רועה צאן וקין היה עובד אדמה. ויהי מקץ הימים ויבא קין מפרי האדמה מנחה לה'. והבל הביא גם הוא מבכורות צאנו ומחלבהן. וישע ה' אל הבל ואל מנחתו – ואל קין ואל מנחתו לא שעה..."

אולי זה המקום לציין שדידי וגו פונים לפוצו הן בשם "קין" והן בשם "הבל". פוצו נענה לשני השמות. על כך מעיר גוגו שפוצו הוא כנראה "האנושות כולה". האנושות מחולקת לשניים: קין והבל, שני גנבים, ידי וגו, פוצו ולאקי, והחלוקה היא שרירותית.

ואולי היות ידי וגו שניים מרמזת אף ל"שניים" אחרים – שניים מתלמידי של ישו, ההולכים בדרך לעמאוס ולא מזהים את ישו ההולך מולם" (לוקאס, פרק כ"ד)?

שלמה בר-אבא, אייל נחמיאס

אייל נחמיאס, שלמה בר-אבא

דב נבון, רמי הויברגר

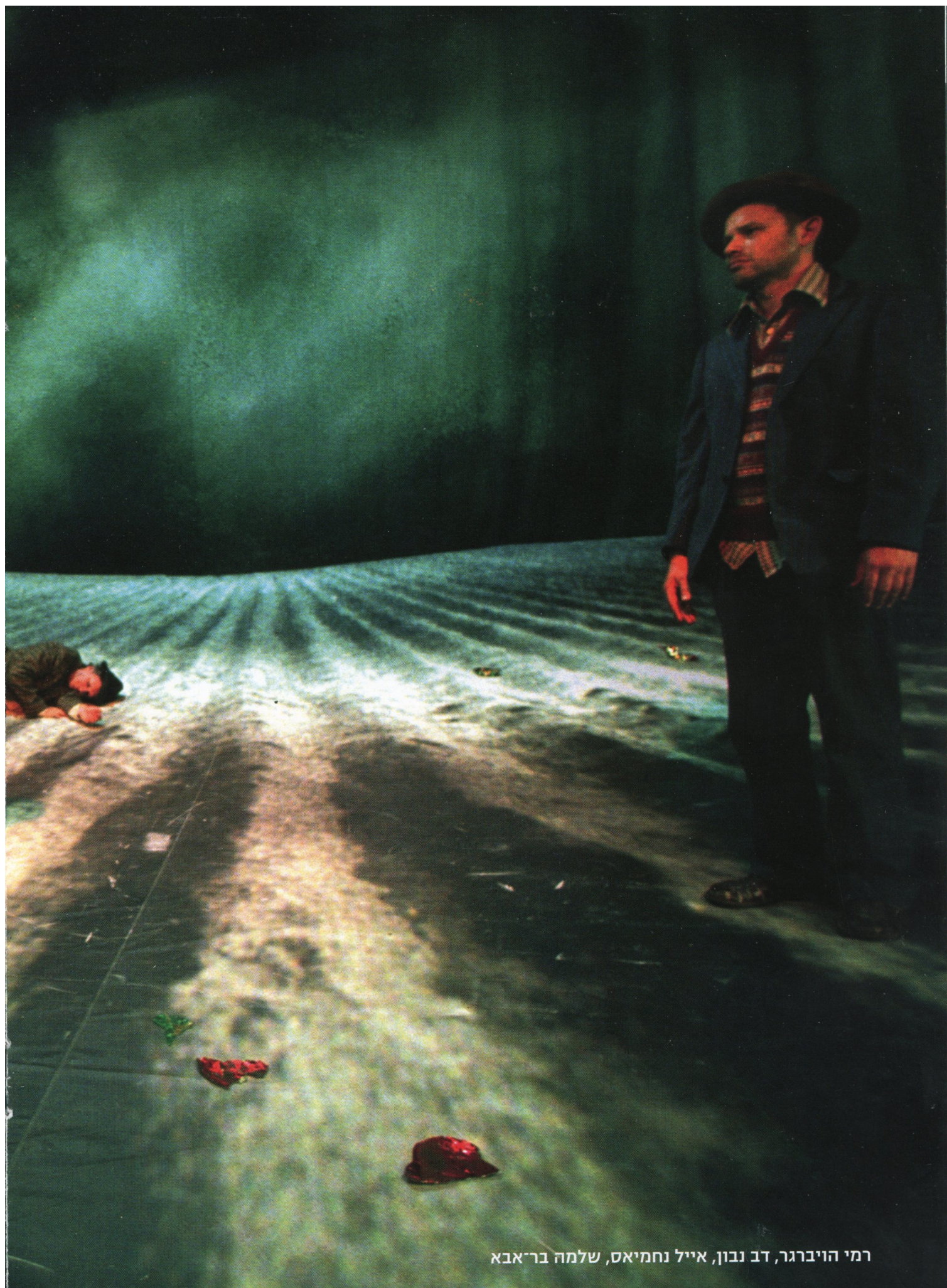
"אותו יום היו שניים מהם הולכים אל הכפר הנקרא עמאוס, שמרחקו מירושלים כשבעה מילין, ומשוחחים ביניהם על כל מה שקרה. והנה בשעה ששוחחו והתווכחו התקרב ישוע עצמו והלך עמיהם - אלא שעניהם היו אחוזות ולא הכירוהו..."

גם ידי וגוגו נמצאים על אם הדרך. גם הם משוחחים ומתווכחים. אולי גם מולם עבר אותו גודו לו הם מחכים כל הזמן, אותה ישועה - והם לא השכילו לזהות? האם אותה ציפייה נצחית אכן תתגלה בסופו של דבר כבזבז זמן מוחלט? האם יתגלה שהישועה עברה אל מול עיניהם - והם פספסו אותה? ניתן לומר, שהשימוש בחומרים תיאולוגיים במבנה של מחזה אבסורד רק מחזק את תחושת חוסר המשמעות. דווקא המקורות הדתיים, שאמורים לתת סדר, מבנה ומשמעות לעולמנו חסר - ההגיון - דווקא הם זוכים לשימוש המרוקן אותם מאותו "סדר עולמי" אותו הם אמורים לייצג. שימוש זה מדגיש דווקא את האלמנט השרירותי, חסר ההגיון וחסר הסדר שבקיום האנושי - ובכך מעקר באכזריות את התוקף המנחם שבמקורות הדתיים.

יאיר ליפשיץ, החוג לתיאטרון, אוניברסיטת תל-אביב

דב נבון, גיל קזימורוב

רמי הויברגר, דב נבון, אייל נחמיאס, שלמה בראבא

אמרו על המחזה

"שום דבר לא קורה, אף אחד לא בא, אף אחד לא הולך, זה נורא". שורה זו, הנאמרת על ידי אחת הדמויות המופיעות במחזה, מתמצתת אותו בצורה המעולה ביותר. "מחכים לגודו" הוא יצירת מופת, אשר תגרום ייאוש לבני-אדם בכלל ולמחזאים בפרט.

אני סבור, שליל הבכורה ב"תיאטר דה באבילון" אינו נופל בחשיבותו מבכורת מחזהו של פיראנדלו ("שש נפשות מחפשות מחבר"), בפרס בשנת 1923, בבימויו של פיטורי.

לא נותר לנו אלא להסיר בפניו את הכובע - המגבעת העגולה, כמו במחזה, ליתר דיוק - ולשאת עיניים לשמים בתפילה לטיפה של כישרון כשלו. גדולתו של המחזה, המשחק המעולה, הסגנון - התיאטרון שלנו על המפה. לפנינו סגנון של סקטץ' מיוסיק-הול כמו ב-"Pensees" ("הגיגים") מאת פאסקאל, במשחקם של ליצני פראטליני."

ז'אן אנואי, 1953

"בקט הגיע לתא ההלבשה שלי, כשהוא נושא תרמיל גב ונראה אפוף סודיות, ואני התחלתי להקריא לפניו את רשימתי. אתה מבין? אני אוהב לדעת, מהו בדיוק הדבר שמבקשים ממני לעשותו. טפס על הגבעה הזאת ותקוף גוש בתים זה! בסדר גמור - אך לא ידעתי, איזו היא הגבעה במדויק, והיכן הבתים היו... ואילו בקט הביט בי ואמר: "אני נורא מצטער, אך איני יכול להשיב על אף שאלה משאלותיך". הוא סירב להסביר. הוא לא אבה לתת לי יד; ומיד לאחר מכן הוצע לי תפקיד אחר, וכך אירע שאני דחיתי את המחזה הטוב ביותר שהוצע לי לשחק בו מימיי."

השחקן ראלף ריצ'ארדסון, 1947

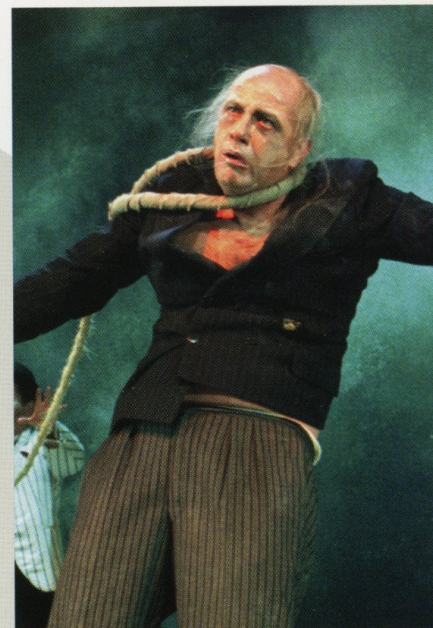
"כאשר הוצג "מחכים לגודו" לראשונה, הוא שילח לחופשי דבר-מה עבור כל מי שעסק בכתיבת מחזות. מחזה זה גרם לצורך להגדיר מחדש את התנאים ההכרחיים להיותו של תיאטרון בר-תוקף. זה היה פשוט עד כדי כך. הוא כבש את הלבבות, ועשה זאת באמצעים כה מועטים - ואני אומר זאת בתור מחמאה גדולה. כולנו היינו השתדלנו "לפוצץ" את הבימה במונולוגים מנופחים ובמופיע ראווה, והנה בא הגאון המדהים הזה ומחבר מחזה בצמצום מלוטש להפליא, ולאחר מכן מוסיף שתי התפרצויות ארכיטקטוניות חסרות-תקדים ובלתי ניתנות לסיווג במרכז הבימה - איזו מטאפורה איומה - והרי לכם תיאטרון של ממש."

תום סטופארד, 1974

The New Review

"מעל לכל הוא הסופר הטוב ביותר הכותב בימינו." "אין ספק", אמר פעם פינטר למראיין הטלוויזיה, "שבקט הוא סופר נערץ עליי ביותר, ושאני מעריצו מזה שנים מספר. אם השפעתו של בקט אכן באה לידי ביטוי ביצירתי - אין לי שום בעיות בנידון. איש אינו כותב בתוך חלל ריק; אנחנו מחויבים לספוג ולעכל כתביהם של סופרים אחרים, ואני מעריץ את עבודתו של בקט במידה כה רבה, עד כי דבר מה מן המרקמים שלה עשוי בהחלט להופיע בשלי."

הארולד פינטר, 1954

אייל נחמיאס

רמי הויברגר, שלמה בראבא, דב נבון

יוצרי ההצגה

יוסף אלידרור (תרגום)

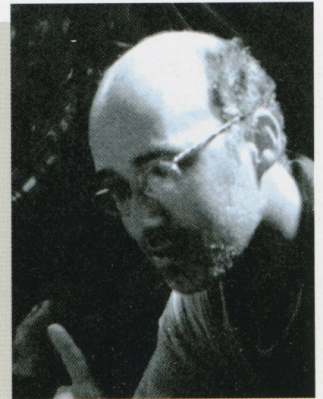
כתב וביים את המחזות "לופ", "המובן מאליו", "שתי טיפות מים", "מוזר" עם קבוצת מחול נעה דר, את הדרמה "גרגר על הריס", מכותבי "החמישיה הקאמרית", ו"השער האחורי" של עיתון "העיר" בשנים '89-'94. תרגם בין השאר, את "החלל הריק" (פיטר ברוק), "סימפטיקו" (סם שפארד) "ג'פרי" (פול רודניק), "שבעת היובלים של הנהר אוטה" (רוברט לה פאז), "אמבטיה, מיטה, פארק" (ניל לביוט).

אילן רונן (בימוי)

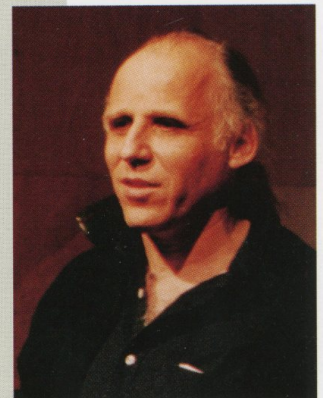
יליד קיבוץ עין גב, בוגר ביה"ס למשחק "בית צבי". ב-1973 הצטרף ללהקה של מייקל אלפרדס בתיאטרון החאן בירושלים כבימאי ודרמטורג. ב-1975, בגיל עשרים ושבע מונה למנהלו האמנותי של תיאטרון החאן הירושלמי. ניהל את תיאטרון החאן במשך השנים 1975-1982. הבולטות באותה תקופה היו: מילכוד 22 / ג'וזף הלר, "האידיט" / דוסטויבסקי, "קדימה בית"ר" - מחזה דוקומנטרי. "צ'רלי-קצ'רלי" / דני הורוביץ (ההצגה זכתה בפרס מסקין למחזה המקורי הטוב ביותר לאותה שנה), "אוכלים" / יעקב שבתאי, "מלחמות היהודים" / יהושע סובול. ב-1977 היה שותף להקמת הבמה הסאטירית בתיאטרון צוותא יחד עם הלל מיטלפונקט ויהושע סובול שם ביים את "חזרה בתשובה", "ויהי חור", "עמוד העץ". ב-1982 ביים את: "טוב" / טיילור (ההצגה נבחרה להצגת השנה והוא נבחר לבימאי השנה ע"י עיתון מעריב), "גדול וקטן" / ב. שטראוס. ב-1983/84 - ביים בתיאטרון העירוני חיפה את "עקומים" / מאת מ. שרמן ואת "מחכים לגודו" / ס. בקט. הפקה זו זכתה לשבחים רבים בזכות האינטרפטציה הפוליטית הנועזת שלה. על הצגה זו נבחר ע"י אוניבסיטת משיגן כאחד מעשרת הבימאים הבולטים בשנות השמונים שביימו את מחזותיו של ס. בקט והוזמן לכתוב על עבודתו בספרה של פרופסור לואיס אופנהיים "Directing Beckett". ב"בית ליסין" ביים את: "סיפור אהבה בשלושה פרקים" / ה. ליכטנשטיין "מותו של אנרכיסט" / דריי פו, ולאחרונה תירגם וביים את "תשוקה" / פ. ניקולס. מ-1983/84 ועד 1992 היה מנהלו האמנותי של התיאטרון הקאמרי וטיפח דור חדש של מחזאים (הבולטים שבהם - שמואל הספרי ומוטי לרנר). ההצגות הבולטות שביים באותה תקופה הן: "חבלי משיח" ו"קאסטור" / מוטי לרנר (ההצגה זכתה בפרס "מסקין" - המחזה המקורי הטוב ביותר לאותה השנה). "מיכאל קולאהס" / עפ"י קלייסט, "אמא קוראז" / ב. ברכט, "גם הוא באצילים" / מולייר. ב-1992 לאחר שפרש מניהול אמנותי של התיאטרון המשיך לביים בקאמרי. בין הצגותיו הבולטות: "מבקר המדינה" / עפ"י גוגול מאת אילן רונן, "נורה" / א. ברגמן עפ"י ה. איבסן, "חפץ" ו"הבכניים" / חנוך לוין, "מעין הכבשים". בתיאטרון "הבימה" ביים את: "החייל האמיץ שווייק" / האשק, "קרוב יותר" / פ. מרבר, "בית ברנרדה" / ג. לורקה, "קן הקוקיה" / דייל וטרמן. ב-1996 הקים את "קבוצת הצעירים של הבימה" והוא משמש כמנהלה האמנותי עד היום. ההצגות שביים במסגרת "קבוצת הצעירים" של "הבימה" הן: "מנדראגולה" / י. שבתאי עפ"י מקיאוולי, "מילכוד 22" / ג'וזף הלר, "מלחמת אחים" / יוסף בן מתתיהו, "מעגל הגיר הקווקזי" / ב. ברכט, "זוגיות" / עפ"י סופרים ישראלים. זכה בפרסים ע"ש משה הלוי, שמעון פינקל, יוסף מילוא. ולאחרונה ב"פרס רוזנבלום" (מטעם עיריית ת"א) על מכלול עבודותיו. ב-1988 הוזמן לביים את "קאסטור" בתיאטרון העירוני של הילברן בגרמניה. ההצגה "מיכאל קולאהס" הוזמנה לפסטיבלים בינלאומיים באדינבורו, ובוורשה (1987/88) ולסיבוב בתיאטרונים בגרמניה (1988) ברוסיה בפטרבורג ובמוסקבה (1990). ב-1990 ביים את "גם הוא באצילים" / מולייר בתיאטרון המאלי שבמוסקבה. ב-1994 הוא מחדש את "מחכים לגודו" / ס. בקט בתיאטרון העירוני חיפה וההצגה מוזמנת לפסטיבל מנצ'סטר. בנובמבר 2000 הוא מוזמן עם "קבוצת הצעירים של הבימה" להציג את "מעגל הגיר הקווקזי" בפסטיבל הבינלאומי לתיאטרון גרמני בפראג.

בוקי שיף (מעצבת תפאורה ותלבושות)

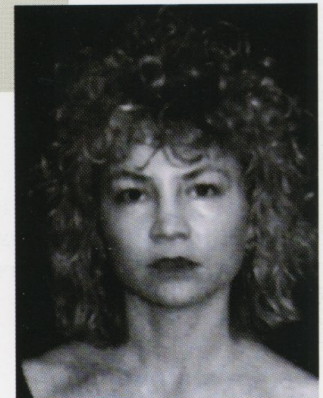
בוגרת החוג לתיאטרון באוניברסיטת ת"א מגמת עיצוב תפאורה ותלבושות 1982. מאז עובדת לתיאטרון, קולנוע ואופרה בישראל, אירופה וארה"ב. עבודותיה לתיאטרון כוללות עיצוב תפאורה ותלבושות להפקות: "המתלבט", "שש נפשות מחפשות מחבר", "חפץ", "יהוא", "פיטר פן", "יתוש בראש", "החייל האמיץ שווייק", "הכלה וצייד הפרפרים", "חיים בתיאטרון", "סיפורי עגנון", "פנטסטי", "בין הצלצולים" ועוד רבות אחרות. בשנים האחרונות מתמקדת עבודתה בעיקר באירופה בעיצוב אופרות ביניהן: "לוהנגרין", "טנהוזר", "טריסטן ואיזולד" (ברלין), "בוריס גודונוב" (וינה), "מייסטרזינגר" (ברלין/מדריד), "הכרתתה של פופיאה", "רינלדו" (מינכן), "ההולנדי המעופף" (ברלין / פריס), "לולו" (לונדון) ועוד. זכתה בפרס (משותף לבימוי ועיצוב) הבי. בי. סי. לשנת 1988 על הפקת "רינלדו".

יוסף אלידרור

אילן רונן

בוקי שיף

ערן דינור (מוסיקה)

נולד ב-1966. למד קומפוזיציה, פסנתר וחליל צד בג'וליאד, ניו יורק. כתב מוסיקה להצגות: "החייל האמיץ שווייק", "מריס", "מלחמת אחים", "זוגיות", "במלחמה כמו במלחמה", "עקב אכילס" (הבימה), "חפץ", הנסיכה האמריקאית, הזונה מאהויו, "רצח", "אדון וולף", "המורדים", "שידוכין", "אוייב העם", "קרומ" (הקאמרי). "אינדיגו" (ת' חיפה). "צל חולף" (ת' החאן). "התאומים מוונציה" (ת' בית ליסין). "אדון של שתי משרתות" (ת' באר-שבע). "געגועי לקסינג'ר" (תיאטרונטו). זוכה פרס התיאטרון 1977 על המוסיקה בהצגה "רצח" ופרס התיאטרון 1999 על המוסיקה ב"אוייב העם". זוכה פרס מרגלית לשנת 2002 על המוסיקה בהצגות "זוגיות", "במלחמה כמו במלחמה" ו"עקב אכילס".

ערן דינור

פליס רוס (מעצבת התאורה)

עיצבה תאורה להצגות רבות, ביניהן - בתיאטרון באר שבע: "רוחות", "כטוב בעיניכם", "המתחזה", "היהודי זיס", "הנשים הפיניקיות". בתיאטרון בית ליסין: "מיס דייזי", "מסעותי עם דודתני". בתיאטרון הקאמרי: "יחסים מסוכנים", "פיגמליון", "חפץ", "שידוכים", "נורה", "קרומ", "רווקים ורווקות", "מעייין הכבשים" (בשיתוף עם תיאטרון חיפה). בתיאטרון הבימה: "משרתם של שני אדונים", "החייל האמיץ שווייק", "קן הקוקיה", "הכסאות", "בית ברנדה אלבה". בתיאטרון החאן: "נולדו אשמים", "מידה כנגד מידה", "השחקן", "שש נפשות מחפשות מחבר". בתיאטרון חיפה: "אילוף הסוררת". באופרה הישראלית: "הספר מסביליה", "שיקוי אהבה", "המדיום". באופרה הלאומית של וורשה: "דון קרלוס", "אותלו", "יבגני אונייגין" ו"לשונות מקועקעות" (האחרון מטעם הפסטיבל למוסיקה מודרנית). בתיאטרון בוורצל: "Cleansed" ובתיאטרון בוורשה את "Psychosis 4.48" של שרה קיין. ב"Shauspiel ב-Bonn" בעקבות הזמן האבוד". כמו כן עיצבה תאורה לפסטיבלים "גוונים במחול" ו"הרמת מסך", וללהקות מחול בארץ ובחו"ל.

פליס רוס

שחקני ההצגה (לפי סדר הא"ב)

שלמה בר-אבא (פוצו)

נולד בנתניה בשלג הגדול. אחרי הצבא עבד עם אורי זוהר ויוסי בנאי בהצגת "הקורקבן". למד תיאטרון באוניברסיטת ת"א. השתתף בפרויקט השחקנים של עין הוד. שיחק חמש עונות בתיאטרון חיפה בהצגות: "רומיאו ויוליה", "קריזה", "ליל העשרים", "קרומ", "גן הדובדבנים", "הקייטנים", "הזלמנאים" ועוד. בתיאטרון הסאטירי 'צוותא' בת"א השתתף בהצגות: "ויהי חור", "סטרפטיז אחרון". בתיאטרון נוה צדק בהצגות "הנקודה", "משחזי הסכינים הסיני". בתיאטרון הבימה: "החייל האמיץ שווייק", "המכשפה". בזמנו הפנוי משחק בטלוויזיה ומגדל סוסי בר.

רמי הויברגר (ולדימיר)

השתתף בהצגות: "מקבת", "המלט", "גם הוא באצילים", "שלוש אחיות", "העלמה ז'ולי", "תעתועון", "חמץ", "שבעה", "פופקורן", "שתי טיפות מים", "קן הקוקיה". בטלוויזיה: "החמישיה הקאמרית", "מבצע סבתא", "הבורגנים". בקולנוע: "שלג באוגוסט", "רשימת שינדלר", "כלבים לא נובחים בירוק".

דב נבון (אסטרנון)

בוגר בית הספר לאמנות הבמה בית-צבי. בין תפקידיו - בתיאטרון הקאמרי: "קידוש", "החילונוי האחרון", "חבלי משיח", "גורדיש". בתיאטרון "הבימה": "בחורים טובים", "על עכברים ואנשים", "הסירפד של השכן". בתיאטרון בית-ליסין: "חמץ", "שבעה", "פופקורן", "ארוחה עם חברים". כמו כן הופיע בטלוויזיה ב"החמישיה הקאמרית", "הבורגנים" ובמופע "שתי טיפות מים" מאת ג'ו אלדרור עם רמי הויברגר. בקולנוע: "חימו מלך ירושלים", "חסד מופלא", "כלבים לא נובחים בירוק".

אייל נחמיאס (לאקי)

שירת בתיאטרון צה"ל. בוגר "בית-צבי", 92'. בת' "הבימה" "כריתת ראש" (הסוהר), "סיראנו" (קארבון דה קסטלז'אלו/כייס), "אכזר מכל המלך" (אלה), "יוליוס קיסר", "קן הקוקיה". בת' חיפה: "הניצול" (רודי), "מעגל הגיר הקווקזי", "אולם מס. 6", "עלי בבא". בת' החאן: "האשה המופלאה שבתוכנו". בסמינר הקיבוצים: "דני והים הכחול". פסטיבל עכו 93': "שיעור באנטומיה של נפש האדם". עכו 94': "מסע הערב של יתיר". עכו 95': "ערב ובוקר". בקולנוע: "יוסלה" איך זה קרה? ". בטלוויזיה: "הפטרול", "לילה גוב", "סוגרים שבוע" - פינה סאטירית, "פאזל", "תרבות ב'9". מרכז הפרינג' "חיי" - הצגת יחיד מאת צ'קוב. מילגות: קרן אמריקה ישראל וההסתדרות. בקיץ 97' השתלם בבימוי ב"רויאל קורט" בלונדון. כתב וביים את "יום הולדת שמח" (פסטיבל עכו 98'). הופיע בפסטיבל לת' קצר: "תמונות", בקולנוע: "הגרעין הקשה".

הפקות המחזה בישראל

1955 - "אנו מחכים למראל", תיאטרון זירה

בימוי: מיכאל אלמז. אסטרגון - נתן פרג, ולדימיר - יהודה פוקס, פזאל - אליעזר יונג, לאקי - עדנה שביט.

1961 - תיאטרון בבואות

בימוי: משה עמיאל. אסטרגון - אלי גרא, ולדימיר - אברהם פלטה, פוזו - מריוס, לאקי - רות גלר.

1968 - תיאטרון הבימה

תרגום: משה שמיר. בימוי: יוסי יזרעאלי. עיצוב: יגאל תומרקין. אסטרגון - נסים עזיקרי, ולדימיר - שמעון לב־ארי, פוזו - ברוך דוד, לאקי - אילן תורן.

הפקת תיאטרון הבימה, 1968: אילן תורן, ברוך דוד, שמעון לב ארי, נסים עזיקרי; צילום יעקב אגור; אוסף המילא"ה

1974 - הפקה פרטית של השחקנים והבמאית, צה"ל וצוותא

תרגום ובימוי: עדנה שביט. אסטרגון - אלי כהן, ולדימיר - שמעון לב־ארי, פוזו - שי דנון, לאקי - גד קינר.

1984 - התיאטרון העירוני חיפה

תרגום לעברית וערבית: אנטון שמאס. בימוי: אילן רונן. אסטרגון - מכרם חורי, ולדימיר - יוסוף אבו־ורדה, פוזו - אילן תורן, לאקי - דורון תבורי.

1995 - פסטיבל עכו

בימוי: נולה צ'לטון. אסטרגון - עפרה ויינגרטן, ולדימיר - חוה אורטמן, פוזו - דליק ווליניץ, לאקי - דניאלה מיכאלי.

בישראל הועלו עד כה שתיים עשרה הפקות של "מחכים לגודו".

באדיבות שמעון לב־ארי, "המרכז הישראלי לתעוד אמנויות הבמה"

שחקנים שחיכו לגודו...

חווייה מסעירה

ב-1966 השתתפתי בתפקיד אסטרנון בהפקת "מחכים לגודו" באוניברסיטת ת"א, בבימויה של עדנה שביט. בתיאטרון רווחות אגדות בנוסח: "הוא היה שחקן קטן, גיבן ומגמגם, אך כשעלה על הבמה ראית ענק לפניך..." הצגת הבכורה של "מחכים לגודו" הפכה לאגדה מעין זו.

זו הייתה החוויה המסעירה בחיי. האווירה הייתה מחושמלת. הקהל היה אקסטטי, ואנו על הבמה כאילו צימחנו כנפיים. שנים לאחר מכן היו ניגשים אלי אנשים ואומרים: "גם אנחנו היינו שם, בערב ההוא..." לימים כשהפכתי לבמאי קולנוע דאגתי לאזכר את "מחכים לגודו" במרבית סרטיי.

אלי כהן

משני קצוות החבל

שיחקתי ב"מחכים לגודו" משני קצוותיו של החבל. החבל המקשר בין פוצו ללאקי. פעם בהבימה ב-1969 ובפעם השניה בחיפה ב-1985. והחבל הוא חבל של סבל.

בקט מביא את שחקניו כמו גם את הצופים בהם אל מחוזות הגבול. כ"לאקי", ברמזל בשפתנו, חוויתי את האושר האנושי המפוקפק של עיסוק בלעדי בגרויטציה כדי למנוע התמוטטות מוחלטת. אנשי מחול שונים שאלו אותי איפה למדתי לרקוד! האחריות כולה מוטלת על פוצו האדון ואני כשחקן חייב רק בדבר אחד - לא לתת לעייפות להכריעני. זה היה מחול שלעולם לא יישכח ממני.

כפוצו טעמתי את הסבל של לקיחת אחריות על בני-אדם. הסבל מכך שהם אינם הופכים להיות בלתי-אינדיבידואליים, בעצם על כך שאם הם באחריותי מוטב שיהפכו לחפצים, כיוון שהיעלמותם תשאיר אותי לבד ללא שליטה ואדנות.

אילן תורן

בזכות השמחה וההנאה

שיחקתי בארבע מן ההפקות של המחזה, שהועלו בישראל. תמיד בתפקיד ולדימיר (דידי).

בגלל סגנון הכתיבה הפתוח נאלצתי להסתפק, בעת קריאת המחזה, בקווי מתאר בודדים לדמות והייתי חייב, בזמן החזרות, למלא את הפנים של קווי המתאר עד שיצרתי דמות חיה, ואני מקווה גם משכנעת. עם תגובות הקהל בהצגות, גיליתי בדמות שגילמתי, עוד תכונות, עוד גוונים ועוד התייחסויות. זוהי עבודה אמנותית נצחית, שאין לה גבולות והיא הולכת ומתפתחת מהצגה להצגה, ללא הרף.

העבודה הזאת של גילוי, מילוי, הרחבת והעמקת התפישה בעיצוב הדמות, מילאה אותי סיפוק מקצועי ואמנותי רב יותר מאשר בגילום תפקידים אחרים בתיאטרון.

לכן אהיה תמיד מוכן לחזור ולשחק במחזה; בכל מקום, בכל זמן ובכל גיל; בזכות השמחה וההנאה הייחודיות ויצאות הדופן, שבגילום הדמות הבקטית.

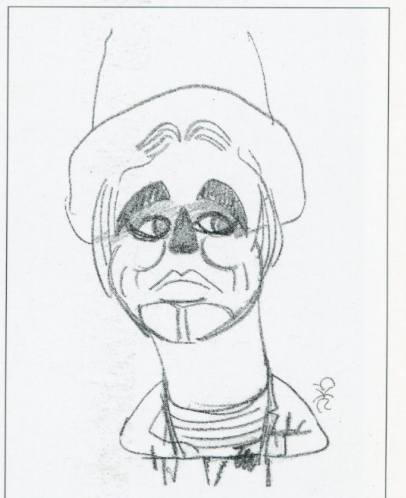
שמעון לב-ארי

אלי כהן בתפקיד אסטרנון, הפקת החוג לאמנות התיאטרון, אוניברסיטת תל אביב, 1966, אוסף פרטי

אילן תורן בתפקיד לאקי, הפקת תיאטרון הבימה, 1968, קריקטורה מאת זאב (יעקב פרקש), אוסף המילא"ה

שמעון לב-ארי בתפקיד ולדימיר, הפקת תיאטרון הבימה, 1968, קריקטורה מאת זאב (יעקב פרקש), אוסף המילא"ה

הבימה התיאטרון הלאומי

מנהל כללי ומנהל אמנותי: יעקב אגמון

וועדה אמנותית:

יעקב אגמון

דר' גד קינר

חנו שניר

במאי בית: חנו שניר

מנהל המחלקה החינוכית: גד קינר

שחקני התיאטרון

אילנה אביטל, נירית אהרונ'שוויצר, טלי אורן, גילה אלמגור, אהרון אלמוג, דפנה ארמוני, אורי בדר, עמוס בוארון, אייל בוחבוט, דינה בליי, דביר בנדק, שלמה ברבאב, יעל בר זוהר, רועי בר-נתן, שלמה בר-שביט, שמחה ברבירו, מיכל ברנד, לופו ברקוביץ, דווית גביש, ג'יימס גונזלוס, ליאת גורן, טל גינת, גלית גיאת, מירב גרובר, אתי גרוטס, דגנית דדו, דינה דורון, רמי הויברגר, דותן הברייך, רוברט הניג, הילה וידור, שמואל וילוז'ני, גיא זר-ארץ, מרים זוהר, אילת זורר, ענת זממטייגמן, חיים חובה, סיגי חזמה-פריצקר, יורם חטב, עידית טפרסון, שלמה טרלובסקי, אלכסנדר טשרניחובסקי, יעקב כהן, נורית כהן, מיכאל כורש, לילך כספי, אביטל לבני, אמיר לוי, רענן לוי, חן ליאוני, אילן ליבוביץ, רותי לנדאו, רובי מוסקוביץ, אריה מוסקונה, אברהם מור, מיכה מורים, מוני מושונוב, גיא מסיקה, דב נבון, אייל נחמיאס, שחף סגל, ענת פדרשניידר, רובי פורת-שובל, אמיר פיי גוטמן, אלכס פלג, מיקי פלג, הילה צבר, רועי צדוק, טל צדקוני, עידית צור, פני קידרון, דוד קיגלר, דבורה קידר, ליא קניג, טטיאנה קנליס-אולירי, גיל קפטן, אילת רובינזון, יונתן רוזן, אורנה רוטברג, חנה ריבר, דב רייזר, פולי רשף, יגאל שדה, סנדרה שדה, ענבל שוהם, אירינה שולמן, שלום שמואלוב, רויטל שניר, ערן שראל, גומא שריג, רועי ששון.

הבימה - קבוצת הצעירים

במאי ומנהל אמנותי: אילן רונן

מנהלת הקבוצה: דנה פלסר

קארין אבן חיים, עדי איזנמן, חנה חגין, לונה יקר, דרור לוי, תמר מיכאל, יובל סגל, אושרי סהר, עופר עמרם, יעל צפריר, סיוון ששון.

השחקנים הוותיקים

מוסקו אלקלעי, יהודה אפרוני, מישה אשרוב, נחום בוכמן, ישראל בקר, ישראל בידרמן, רולף ברין, רבקה גור, עדה טל, אליעזר יונג, שמואל עצמון, טובה פרדו, פנינה פרת, דליה פרידלנד, אתל קובינסקה, ישראל רובינצ'ק, אברהם רונאי, יצחק שילה.

מינהלה - אחזקה

מנהל הבית: חיים אמויאל

חשמלאי הבית: סלומון עובדיה

מרכזנית: מלכה דאוס

מחסנאי: איתן סיבליה, אברהם פפו

סדרן ראשי: דוד עמר

סדרנים אחראים: טדי עמר, יניב איתן

הפקות

מנהלת הפקות: ירדנה אסולין

מנהלי הצגות: רינת אריפול, אבי גז, אדווה טמקין,

שחר ניאזוף, קארין סיגל, כנרת צור, דנה פלסר,

דבורי ריס.

צוות טכני

מנהל טכני ראשי ומנהל ייצור: גדי בר-עוז

מנהל ייצור תפאורה: גונר זטרברג

נגר: רוני סלם

מסגר: אנדרי ירובוי

מחלקת ייצור אביזרים:

מנהלת: טלי זליגמן-שטוקהמר

אירינה ויינברג, ויטלי רוזנפוט.

מעצבת ומנהלת מח' פאות: אסנת שגיא.

פיאניות: עירית אבידן, ליאת אוהיון, שרה גורי, אורית

יצחק, עינב ניזרי, נדיה סמורגון,

מורן קדוש, הילה רכטמן

מנהלת מתפרה: דניס לנגי.

תפירה: חנה חסין, ואדים לוין

מנהל מחלקת תאורה: מאיר אלון

סגן מנהל: ראובן יצחק

יורק אורושר, אלי טמסוט, אריה כץ, חיים נעמן,

רון צור, אורי פולאצק, אבי פקלר, משה שיכמן, חזי

שלמה, יעקב שפיצברג.

מנהל מחלקת קול ווידאו: אריק אביגדור

סגן מנהל: ליאוניד פרל

מפעילי קול: עופר ברוך, סאשה דולנוב, אוהד ורסנו,

דרור לוצטי, אביב מרק, עמית פלד, ליאור רביד

מנהל מחלקת במה: נתן לייבוביץ

עוזר למנהל במה: חיים רובין

סרגיי אייטינגון, שמואל בושרי, בוריס בריק, אולג

גודפייאק, מיכאל ג'בנט, משה דוד, מנחם ואחננו, אורן

חדידה, רמי לוי, איתן ממיה, עמוס נימני, ייבגני סולוס,

גיא פילר, יוסף פרל, שי רוסו, רוני קאופמן, יעקב

קדישמן, אוסקר קרוז, מיכאל רוקובסקי, בני שמש.

מחלקת תפעול אבזרים ותלבושות:

מנהלת - חנה נחמד

אוהד אוסנה, אלכסנדרה אחנוב, שירי אמיר, אפרת

גולדברג, טלי דיין, עידית הראל, מוריה זרחיה, ג'יטה

מילר, עינת סיני, מאיה פלג, קרן פלוצקר, מאיה

פסטרנק, אפרת רייזמן, מיטל שלום.

אגודת ידידי "הבימה"

מייסדת ונשיאת כבוד: אורה גולדנברג

חברת כבוד: רות איזקסון

יו"ר: ציפי רובין

מזכ"ל: שפרה אלוביץ

מזכירה: תמי שנהב

ביצוע תפאורה: "אירגונית". ביצוע חלקי תפאורה, תלבושות, פאות ואביזרים להצגה: מח' ייצור, פאות ומתפרה - תיאטרון "הבימה".
ההנהלה שומרת לעצמה את הזכות לעשות שינויי ליהוק עקב מחלה או סיבות בלתי נמנעות אחרות.
התיאטרון הלאומי "הבימה", שדרות תרס"ט, ת.ד. 222 ת"א 61001, טל: 03-5266666, פקס: 03-5266677

פרקים בתולדות "הבימה"

פירוק הקולקטיב 1968

(השנה בה הועלה "מחכים לגודו" ב"הבימה" לראשונה)

בסדרת אסיפות כלליות שהתקיימו בפברואר 1966, טענה רובינא כי מצב התיאטרון גרוע ממצבו בזמן המשבר של 1948. לכן יש, לדעתה, לבטל את הקולקטיב.

במשך הכוננות ומלחמת ששת הימים גדלו גירעונות התיאטרון, כיוון שהממשלה עמדה על כך שיישאר פתוח ויופיע אפילו לפני אולמות ריקים – כדי לשמור על מורל הציבור. בדצמבר 1967 נסגר האולם הגדול לצורך שיפוצים. כתוצאה מכך הופיע התיאטרון למעלה משנתיים באולם הקטן (המכיל 300 מקומות) ובאולמות שכורים.

בסוף 1968 מינה זלמן ארן, שר החינוך דאז, ועדה שתחקור את מבנה התיאטרון ותמליץ בפניו כיצד ובאילו תנאים אפשר יהיה להכריז על "הבימה" כעל תיאטרון ממלכתי.

הפיכת "הבימה" לתיאטרון ממלכתי היתה חלק מתוכנית מקיפה יותר של הממשלה, שדנה במבנה התיאטרונים בארץ. מדיניות הממשלה הונחתה על ידי שלושה עקרונות: ראשית, שהתיאטרונים הרפרטוארים ממלאים תפקיד חשוב ביותר, ולכן צריכים גופים ציבוריים ליטול חלק בתמיכתם. שנית, תמיכת הממשלה והגופים הציבוריים חייבת להיות משמעותית בגודלה (לפחות שליש מתקציבי התיאטרונים), כדי שפעילותם לא תהיה תלויה בשיקולים מסחריים ובקופה. ושלישית, מאחר ששיטת הקואופרטיב הוכיחה את עצמה כבלתי יעילה, תוענק התמיכה הממשלתית בתנאי שבעלות התיאטרונים וניהולם יהיו בידי הציבור, ולא בידי השחקנים. הממשלה התחייבה, כי הבעלות הציבורית על התיאטרונים לא תפגע בחירותם האמנותית, וכי הפיקוח הציבורי יוגבל לענייני משק ומינהל. על בסיס עקרונות אלה, החליטה הממשלה להפוך את "הבימה" לתיאטרון ממלכתי, את "הקאמרי" לתיאטרון עירוני של תל-אביב, ולסגור את תיאטרון "האוהל".

ב־12 לנובמבר 1968 התכנס הקולקטיב לאסיפתו האחרונה. באסיפה זו הוחלט פה אחד להודיע לשר החינוך על הסכמתם הבלתי-חוזרת של השחקנים לפרק את הקולקטיב. כך, לאחר יובל שלם של ניהול קולקטיב, הפכה "הבימה" לתיאטרון ציבורי.

לאורך השנים נשמעו טענות שונות ומשונות כלפי הקולקטיב. המכתב הבא הוא אמנם קוריוז, אך מעניין לקרוא אותו כדי להיווכח עד כמה היה המוסד מבוצר, מסוגר, ורוחש אינטריגות.

מכתב להנהלת "הבימה" מהשחקנית יקומובסקה

אדונים מאד נכבדים,

במשך העונה הזאת שיחקתי סטאטיסטית ב"אנוסים", סטאטיסטית ב"גן הדובדבנים" וחמש מילים ב"כתריאלים". כעת עינו אותי חמישה שבועות בחזרות "למי האיש" ולבסוף לקחו ממני באופן הציני ביותר את התפקיד. מן הרגע הראשון נתקלתי אצלכם ביחס "מיוחד" אלי. בעיקר הרגשתי זאת בנסיעות, כשלא נמצא איש שהציע לי – בתור חדשה – את חברתו. בפעם הראשונה בחיי הייתי עזובה לגמרי. הרגשתי יחס של שנאה וקנאה – בעיקר מצידן של הנשים.

סיבכו אותי ברשת של אינטריגות ושקרים. סיפרו, למשל, כי אמרתי על הגברת רובינא כאילו היא מתאפרת רע. הידיעה הזאת בשקר יסודה!

אינני מבينة מדוע החזקתם אותי שנה שלמה מבלי לתת לי אפשרות להוכיח את כישרוני. והתעללתם בי עד שקיבלתי מחלת לב. ולכן, שמחה אני להיפרד מכם ומן "הריקבון הקולקטיבי". אין ברצוני לשמוע מכם דבר, שמעתי כבר די, לא אוכל להמשיך את דרכי אתכם, כיוון שבמשחק אוכל אולי לפעמים להתחרות בכם, אבל בהיפוקריזיה – אף פעם!

בכל הכבוד – יקומובסקה (1939)

עמנואל לוי (מתוך ספרו "התיאטרון הלאומי "הבימה")

Waiting for Godot

by **Samuel Beckett**

Translated by: _____ **Yosef El-Dror**

Directed by: _____ **Ilan Ronen**

Set & Costumes: _____ **Buki Schief**

Music: _____ **Eran Dinur**

Lighting: _____ **Felice Ross**

Cast of Characters:

Vladimir: _____ **Rami Heuberger**

Estragon: _____ **Dov Navon**

Pozo: _____ **Shlomo Bar-Aba**

Laky: _____ **Eyal Nachmias**

A child: _____ **Gil Kazimorov /
Guy Keller /
Ran Buxenbaum**

Production Manager: Rinat Aripol

Assistant Director: Karin Sigal

Assistant Designer: Alexandra Nardi

Program edited by: Ruth Tonn-Mendelson

Photography: Gerard Allon

Program Design and Production: Magen Halutz

Opening: 18 July 2002, The Meskin Theatre

Duration: 2 Hours, 15 minutes, including interval